

33

עין משפט
גר מצוה

מסורת הש"ס

ד קרייה לעיל קרבן יחיד: מאי
זן דלחי הכהנים מתכפרים בו
ומאי מתפקא ליה בגוה: אי נימא
תמורה והאי יחיד אקדשה ומלו
ואו לא וכל משל שותפות: אי דמר
בספר אוליגן, והכנה מתכפרים

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א] בת"י ד"ה ומאי וכו'
מיהו אומר רבי דהפס
העיקר בכוונות וכו' כ"ל:
ב] בא"ד שא"ט כ"ה על הט"א
אין מניחין וכו'. כ"ל שא"ט כ"ה
על הט"א מבורר אין מניחין
וכו': ג] צ"ל דנענין וכו':

מוסף רשי"י

[illegible]

תום' ימים

ה' מאי תמורה שם תמורה. לעולם
הוא דקתני שאין לתמורה ידידה קאי
השם תמורה ואילו כן דבר ששמו
ידוע הקריבות: **אי הכי.** שם קתני
וכה מני מנא מאי דוחקין לאוקומי
ה' של הכהן או בזילוי מירי דילמא
ה' (תמורה) שדושה שבת כגון
אלא כהן ויבאח קטל למילתיה:

הַכַּפּוּרִים קָרְבַּן יָחִיד
 וְנִינוּ עוֹשֶׂה תַּמּוּרָה לֹא
 וְאָמַר דְּצִבּוּר לֹא מִכְּלָל
 וְשִׁתּוּפִין גּוּפָא בְּעֵי רַבִּי
 מִר פַּר יוֹה"כ קָרְבַּן יָחִיד
 וְעוֹשֶׂה תַּמּוּרָה מֵאֵי קָא
 מְקַדֵּשׁ אוֹלֵינָא אִי בְּתַר
 וְדַבְּתָר מִתְּכַפֵּר אוֹלֵינָא
 הַמְקַדֵּשׁ מוֹסֵף חוּמֵשׁ
 בְּתַר תַּמּוּרָה יִתְחַתֵּם
 שְׁטוּבָת הַנָּאָה שְׁלֹ לְעוֹלָם
 תְּכַפֵּר אוֹלֵינָא וְהָכִי קָא
 נִתְּנִים בְּקִבְעוּתָא מִתְּכַפֵּר
 וְכַפֵּר ת"ש חוּמֵר בְּזִבְחָה
 תַּמּוּרָה מִבִּזְבֹּחַ חוּמֵר
 בִּיחִיד ^(ז) כְּצִבּוּר וְדוּחָה
 שְׁטוּמָא וְעוֹשֶׂה תַּמּוּרָה
 חוּמֵר בְּתַמּוּרָה מִבִּזְבֹּחַ
 עַל כֵּעַל מוֹם קְבוּעַ
 לִיגְזוּ וְלֵיעֲבַד מִשְׁא"כ
 דְּמֵי אֵילִימָא דִּיחִיד מִי
 אֵלָא דְּצִבּוּר מִי עוֹשֶׂה
 פֶּר וְדוּחָה אֵת הַשֶּׁבֶת
 לֵיחֵה זְמַן וְעוֹשֶׂה תַּמּוּרָה
 רַב שֶׁשֶׁת לֹא יֵבֵאֵלוּ
 מִסְּתַבְּרָא דְּאִי סִלְקָא
 דְּפֶר שֶׁבֶת וְשְׁטוּמָא
 בְּחֹל מְקַדֵּשׁ קִרְבָּה
 הִיא וְתַמּוּרֹת חֲמָתָה
 וְעוֹלָם פֶּרֹ וּמֵאֵי תַּמּוּרָה
 בְּזִבְחָה נְמוּ שֶׁם זִבְחָה שֶׁם
 מְדוּקְתָּי חוּמֵר בְּתַמּוּרָה
 לְכֵל כֵּעַל מוֹם קְבוּעַ
 לִיגְזוּ וְלֵיעֲבַד וְאִי
 שֶׁם זִבְחָה וְהָא אֵיכָא
 כְּבוֹר

אפילו היא בעלת מוס קצוב
 יוצאה לחלוץ אלל לענין זכיה
 חילוק בה בין חס לבעל מוס
 ואם המר ימר וגו' **משא**
 מומו אלל בפדיונו לחלוץ
 (דגנס יו) תוצה ואכלת בש
 קדם מומו להקדשו הרי הו
 קדוש הגוף עליהן אלל קד
 גמורין דקמן כזכורות ודק
דבר יום הפדורס נוהג
 נוהגת כזכור ועושה תמורה
כאלו של אהרן דיום הכז
 כפר והאי חומר גזר מנח
 אלל הכי קאלמר חומר גזר
 תמורה דוחה שבת ואפילו
 זכה נמי שם זכה קמי וכוין
 כחד יוצאה דתשעמ מניה
 זכה קאלמר חומר גזר
 זכה תמורה כזכור כדכד
יחיד: שם זכה לא קסני הא

לדברי האומר פר יום הכפורים קרבן יחיד עושה תמורה או אינו עושה תמורה ב'י' מכלל דליכא מאן דאמר שבתופות. אף על גב דליכא למימר דהא דקרי ליה רבי מאיר קרבן יחיד לא חאא אלא לאפוקי מת"ק דקא קמים למילתיה וקאמר קרבנה צבור דהא שבת וטומאה וקאמר ליה רבי מאיר לא היה לך ולומר כהאי לשנא דלפי הדבר תלוי עשה כדאמר לעיל אבל משה הוא דקרבן שותפין היו ואינו עושה תמורה וידיעה כמו לת"ק ור' אליעזר משמע ליה דקרבן יחיד ממש הוא מדקרי ליה קרבן יחיד ליה לא חאא אלא לאפוקי מת"ק הכי הוא ליה למימר והלא פר יום הכפורים וטומאה כן גדול ופסח ופסחין קרבן צבור ודוחה שבת וכו' ולתסקנה דמסקינן דרבי ור' אליעזר מביעניא ליה הכי מקינעא מכפרי או מקופיא חייט פסיק' דמספקא ליה קרבן יחיד רב"מ דווקא או לאו דווקא אלא לאפוקי מת"ק קאמי דפי': **אחרי** הכהנים בקביעותא או בקופיא מכפרי. הכל משמע א' מקופיא מכפרי או עושה תמורה אע"י דליכא טובא דמכפרי או מקופיא ליה חשיב קרבן שותפין עושה תמורה ויתמה דלמרינן כוננים עשה תמורה. והנה כי כהנה לשי גמיו ומת קריבה ואין ממירין כל מה שיש דלפין שותפין עושין תמורה אע"י דמפיק הס דיושב לא מכפר אלא מקופיא ויש לומר הס דליכא אלא וישנן דמכפרי ביה מקופיא חשיב קרבן שותפין אבל הכל דליכא כן גדול דמכפר ביה מקינעא לא חשיבא פרה דידהו כלום וכמחן דלימא דמי לא חשיב קרבן שותפין ומימר כה"י: **אחרי** ידמא בקופיא מכפרי. וניתו גמי מקופיא מכפרי דאי לאו הכי הו"ל ליה דשותפין ואין עושין תמורה: **חומר** בתמורה ב'י' חלה חלי לא חאא לא חשיב שבתמורה ויתמה ליה דעניות דלמרי יחיה לרבות שוגג כמודי מה שאין כן בזה דהקדש טעות אינו השגשגה בלתי זבח שדוחה שבת וטומאה ואע"י דמעשר כהנה ביה

ששנו בטעות שאם קרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר
ועשירי ששגמן מקודשין הכא לא איירי במעשר שהרי אינו דומה
בשבת ועומאה ויש לומר דשםא מנה עשירי דליכא נמי מיני אחריני
לא קא חשבי אלא בעיני דלדיר ואידר תשיעי איכא אלף דהאי
הענין קודשין וחומר דאזכר אלף בטעות דתמורה חייילא וזנח לא חיייל
אלא כלל לא קא חשיב: **תמורה** המאת היא ותמורת המאת
שיתה אויא. ולא מני לשוני רבי שמעון היא ודלית ליה מיתה
במחשבתא שותפות דמ"מ רעיהו אית ליה: **וא"י** ס"ד מנא ובה שמי
ובזה האבא כבוד ומעשר וכו'. הכא דלא אוקמהו בזה שמיים
דעוהנין כבוד כביחד דליכא שלמי כבוד ואיכא שלמיים דדחו
שבת ועומאה כגון כשי עשרת ואיכא שלמיים דעושין תמורה כגון
שלמי יחיד י' לומר כיון דלא שוו להדין שלמי כבוד דזה לויס
ליילה ולפיסין מן הקלעים לזכר הכוונה וקדשי קדשים ושלמי יחיד
וישמי ימים וליילה אחד ובכל העיר לא חלם וקדשים קלים הן לא
ההוא כייל להו תנא למיקרינהו וזה סתמא ובעולה או בחטאת לא
דאוקמיה שבין כבוד כביחד ויש מהן מן העולות והחטאות
שדחויין שבת ועומאה ויש מהן עושין תמורה י' לומר כיון שאין כל
אלו הדרכים נוהגין בכל העולות לא הוה קרי ליה תנא דכנסת:
זקמה
לכבוד או דיחיד שומט קבוע ויש וזה שעושה תמורה כגון קרבן

לב א מ"א פ"א מהלכות
פרקין הלכה ד:
לג ב מ"א פ"א מהלכות
תמורה הלכה ד:
לד ג מ"א פ"ד מהלכות
תרומות הלכה ב:
לה ד ה מ"א פ"ג מהל'
תמורה הלכה ה:
לו ו מ"א שס פ"א הלכה י:
לז ז מ"א פ"ד מהלכות פסולי
ההקדשין הלכה א ופ"ג
מהלכות תמורה הלכה א:

רבינו חננאל

[illegible][illegible][illegible]

האי דקתני ובה נוקמה שם ובה ולא מן כהן גדול, ואיל לא יכלת למיסר שום ובה קתני, דקתני
והתמורה ובה על בעל מין ובעל ארץ וצא לחולין לינונו וליבער, מה שאין כל כובש, ואי סיד
דחולין על בעל מין ובעל ארץ וצא לחולין לינונו וליבער, אלא שם ובה לא קתני ומאי שנא.
דיה דלחור ר' יוחנן אומר (שם הקדוש יסד).

ולא את הסומא. ואשקיע א'
סיפא דהא מחיתא חומר בתמ'
ששום רבה, האיכא בכור במש'
א' [א] [גנאה דליל ופרסניא הא דרמי']